

Κ.Ο. ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΣΥΜΠΑΡΑΤΑΞΗ
ΠΑΣΟΚ-ΔΗΜΑΡ

ΑΝΑΦΟΡΑ

Προς τους Υπουργούς:

-Υγείας, κ.Α. Ξανθό

-Εργασίας, Κοιν.Ασφ. και Κοιν.Αλληλεγγύης, κα Ε.Αχτσιόγλου

Οι Βουλευτές Βασίλης Κεγκέρογλου και Κωνσταντίνος Μπαργιώτας κατέθεσαν αναφορά, επιστολή επικουρικού μη ιατρικού προσωπικού του Εθνικού συστήματος Υγείας με θέμα: «Είναι δίκαιο και πρέπει να γίνει πράξη» και αιτούνται απαντήσεων.

Οι Βουλευτές

Βασίλης Κεγκέρογλου

Κων/νος Μπαργιώτας

Είναι δίκαιο και πρέπει να γίνει πράξη!

Αξιότιμοι κυρίες/κύριοι,

Πρόεδρε της Δημοκρατίας

Πρωθυπουργέ

Έλληνες Βουλευτές

Η άσκηση της πολιτικής αποτελεί τέχνη και επιστήμη που αφορά σε παραγωγή ιδεών και στον τρόπο εφαρμογής τους, τόσο σε ζωτικά ζητήματα της ανθρώπινης ύπαρξης και υπόστασης (ελευθερία, ασφάλεια, δικαιοσύνη, πολιτισμός κτλ.), καθώς επίσης και σε όλα τα υπόλοιπα θέματα που αφορούν το κοινωνικό σύνολο, τον πολίτη, τον εργαζόμενο.

Η ΥΓΕΙΑ είναι έννομο αγαθό υψίστης σημασίας που προστατεύεται από το **Σύνταγμα** και ειδικούς νόμους. Επίσης προστατεύεται από το **Ευρωπαϊκό Ενωσιακό Δίκαιο**, και υπό την έννοια της κοινωνικής προστασίας, προστατεύεται ακόμη και από την **Οικουμενική Διακήρυξη Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων**. Το ίδιο ισχύει και για το **έννομο αγαθό της ΕΡΓΑΣΙΑΣ**.

Ο διεθνής νομικός και πολιτικός πολιτισμός, εγκαθιδρύει ως **ύψιστο έννομο αγαθό την ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ**, η οποία συνδέεται αρρήκτως με τα αγαθά της υγείας και της εργασίας.

Το **Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης**, προστατεύει δύο έννομα αγαθά ταυτοχρόνως, ήτοι εκείνο της εργασίας και εκείνο της υγείας. Έκρινε δε μάλιστα από το Σεπτέμβριο του 2016 (Court of Justice of the European Union, PRESS RELEASE No 96/16, Luxembourg, 14 September 2016, Judgment in Case C-16/15, María Elena Pérez López v Servicio Madrileño de Salud) ότι: **«η χρησιμοποίηση διαδοχικών συμβάσεων ορισμένου χρόνου για την κάλυψη μόνιμων αναγκών στον τομέα των υπηρεσιών υγείας προσκρούει στο δίκαιο της Ένωσης ... το δίκαιο της Ένωσης αντιτίθεται σε εθνική ρύθμιση η οποία επιτρέπει την ανανέωση των συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου για την κάλυψη προσωρινών αναγκών σε προσωπικό, ενώ οι ανάγκες αυτές είναι στην πραγματικότητα μόνιμες»**.

Ακόμη πιο πρόσφατα (Οκτώβριος 2018), στην απόφαση του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου για την υπόθεση C-331/17, αναφέρεται το εξής: **οι χώρες υποχρεούνται να μην χρησιμοποιούν καταχρηστικές πρακτικές στην υπογραφή και παράταση στις συμβάσεις ορισμένου χρόνου και να έχουν ορίσει ανώτερο όριο για αυτές, να λαμβάνουν μέτρα προκειμένου αυτό να τηρείται, ενώ στην περίπτωση που αυτό παραβιάζεται να γίνεται αυτόματα η μετατροπή των συμβάσεων σε αορίστου χρόνου ακόμα και στην περίπτωση που η εθνική νομοθεσία το απαγορεύει!**

Όπως μέχρι τον παρόντα χρόνο νομολογεί ο Άρειος Πάγος, το Ελληνικό Σύνταγμα δεν επιτρέπει τη μετατροπή των συμβάσεων ορισμένου χρόνου σε αορίστου. Ωστόσο, η **ορθή ερμηνεία του συνταγματικού κανόνα για την απαγόρευση ανανέωσης των συμβάσεων ορισμένου χρόνου σε αορίστου χρόνου, δεν μπορεί να αφορά τις πάγιες και διαρκείς ανάγκες!**

Ειδικότερα, στο χώρο της υγείας, όπου συλλειτουργούν τα έννομα αγαθά της ατομικής υγείας αλλά και της δημόσιας υγείας, καθώς και της εργασίας, θα πρέπει να εστιάζουμε στο εάν το αντικείμενο που υπηρετεί ο εργαζόμενος είναι **πάγιο και διαρκές**. Έτσι εάν ισχύσει η απλουστευτική άποψη: «φύγε εσύ», για «να έρθει κάποιος άλλος», δίδεται η εικόνα ότι ενώ η εναλλαγή των προσώπων δεν αφορά στο αντικείμενο, καθόσον το αντικείμενο παραμένει το αυτό, ήτοι **πάγιο και διαρκές**, εκείνος που

απομακρύνεται έχει απώλεια θέσης εργασίας και επανέρχεται στην ανεργία, ενώ εκείνος που θα έρθει στη θέση του, θα συνεχίσει να υπηρετεί το ίδιο ακριβώς αντικείμενο το οποίο υποχρεώθηκε να εγκαταλείψει ο προηγούμενος.

Με τούτα τα δεδομένα, θα πρέπει η κοινή γνώμη να πληροφορηθεί ότι σε αρκετά Νοσοκομεία της Επικράτειας υπηρετεί επί δετία περίπου μη ιατρικό προσωπικό, σε κρίσιμα αντικείμενα των Δημόσιων Νοσοκομείων, άτομα που έχουν προσληφθεί μέσω ΑΣΕΠ ως «επικουρικό προσωπικό». Τα άτομα αυτά καλύπτουν πάγιες και διαρκείς ανάγκες, εξού λόγου και οι συμβάσεις τους ανανεώνονται με τυπικό νόμο.

Μία εργασιακή σχέση, κατά τον ορθό νομικό χαρακτηρισμό της, κρίνεται ως σχέση εξαρτημένης εργασίας ή μη, μετά την εκτίμηση όλων των περιστάσεων και ιδίως, με ποια συγκεκριμένη νομική μορφή συνδέεται ο εργαζόμενος με τον εργοδότη, ανεξάρτητα από το χαρακτηρισμό που έδωσαν τα συμβαλλόμενα μέρη στη σχέση που τα συνδέει.

Το λοιπό επικουρικό Προσωπικό απασχολείται στους Δημόσιους Φορείς Παροχής Υπηρεσιών Υγείας για την κάλυψη συνήθων, τρεχουσών, απολύτως τακτικών και προβλέψιμων αναγκών αυτού, μόνιμης, πάγιας και διαρκούς προοπτικής, συναρτώμενες προς τις ανάγκες που εξυπηρετεί το μόνιμο προσωπικό. Δηλαδή καλύπτει αποδεδειγμένα πάγιες και διαρκείς ανάγκες, σε θέσεις μονίμων υπαλλήλων, υπό τις εντολές και οδηγίες των Νοσοκομείων και των αρμοδίων οργάνων του και είναι υποχρεωμένο να συμμορφώνεται σε αυτά, δεχόμενο τον έλεγχό τους για την επιμελή εκτέλεση της εργασίας του και προσερχόμενο στα καθήκοντά του καθημερινά, σε συγκεκριμένο ωράριο, όπως και οι μόνιμοι υπάλληλοι.

Επιπροσθέτως, δεδομένου ότι το μόνιμο προσωπικό δεν επαρκεί για την κάλυψη των αναγκών αυτών, το λοιπό επικουρικό προσωπικό συνδέεται με συμβάσεις εργασίας αορίστου χρόνου, με όλες τις περαιτέρω συνέπειες του στοιχείου της εξάρτησης (μισθολογικές, ασφαλιστικές κλπ.) και όχι δυνάμει συμβάσεων εξαρτημένης εργασίας ορισμένου χρόνου, οι οποίες καταρτίσθηκαν με πρόθεση καταστρατήγησης της διάταξης του άρθρου 8 παρ. 3 Ν.2112/1920, που επιτελεί τους σκοπούς της Κοινοτικής Οδηγίας 1999/70/ΕΚ.

Συνεπώς οι αρχικές συμβάσεις και οι ανανεώσεις αυτών, δεν δύνανται να εξαιρεθούν από την Οδηγία 1999/70/ΕΚ. Περαιτέρω, δεδομένου ότι η εργασία των επικουρικών εργαζομένων παρέχεται υπό συνθήκες εξαρτημένης εργασίας και εφόσον στην πραγματικότητα οι ανάγκες που καλύπτονται είναι πάγιες και διαρκείς, δεν υφίσταται αντικειμενικός λόγος για την ανανέωση των συμβάσεων που είχαν αρχικά συναφθεί.

Τέτοια, δε, χωρίς αντικειμενικό λόγο ανανέωση, συνιστά κατάχρηση, σύμφωνα με τα οριζόμενο στο άρθρο 6 του ΠΔ 164/2004, καθόσον, εκτός του ότι συνήχθησαν πολλές διαδοχικές συμβάσεις χωρίς αντικειμενικό λόγο, η συνολική διάρκειά υπερβαίνει κατά πολύ τους 24 μήνες.

Εφόσον λοιπόν δυνάμει των προαναφερόμενων διατάξεων, ακόμη και κατά την έννοια του ΠΔ 164/2004, σημειώθηκε κατάχρηση, πρέπει αυτή να εξαλειφθεί. Για την εξάλειψη της κατάχρησης αυτής δεν επαρκούν οι προβλεπόμενες κυρώσεις, αλλά θα πρέπει να τύχει εφαρμογής και το άρθρο 8 παρ. 3 του Ν.2112/1920, χωρίς την εφαρμογή του οποίου, ελλείπει άλλου αποτελεσματικού προς τούτο μέτρου, δεν είναι δυνατή η εν λόγω εξάλειψη.

Κατ' ακολουθία των ανωτέρω, πρέπει να αναγνωρισθεί ότι οι επικουρικοί εργαζόμενοι συνδέονται με τους Δημόσιους Φορείς Παροχής Υπηρεσιών Υγείας με συμβάσεις εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου, οι οποίοι υποχρεούνται να τους απασχολούν, δυνάμει συμβάσεων εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου, στη θέση με την ειδικότητα και με τις αποδοχές που αντιστοιχούν εκ του νόμου στην υπηρεσιακή τους ένταξη και εξέλιξη, λαμβανομένων υπόψη και των τυπικών τους προσόντων.

Το ζήτημα αυτό θα πρέπει το σύνολο του πολιτικού προσωπικού να κατανοήσει ότι δεν είναι ευκαιρία για οποιαδήποτε πολιτική ή κομματική εκμετάλλευση. Αποτελεί ένα πρόβλημα που απαιτεί άμεση επίλυση και προϋποθέτει τη **συναίνεση και τη συνεργασία του πολιτικού προσωπικού**, καθώς και των **αρμόδιων δικαιοδοτικών οργάνων** της Ελληνικής Επικράτειας.

Η Ελληνική Πολιτεία, με δική της αποκλειστική ευθύνη, παραβίασε λόγω μνημονίων την Ευρωπαϊκή Συμφωνία – Πλαίσιο, χρησιμοποιώντας διαδοχικές συμβάσεις ορισμένου χρόνου, με αποτέλεσμα το υπάρχον κατ' ευφημισμό επικουρικό προσωπικό να βρίσκεται σε κατάσταση επισφάλειας. Τώρα έχει έρθει το πλήρωμα του χρόνου να διορθωθεί αυτή η κατάσταση.

Απαιτούμε νομοθετική ρύθμιση η οποία θα αναγνωρίζει ότι οι συμβάσεις που συνάφθηκαν με διαδικασίες ΑΣΕΠ και ψευδεπίγραφα χαρακτηρίζονται ως «ορισμένου χρόνου», είναι εξ' αρχής συμβάσεις εργασίας αορίστου χρόνου.

Απαιτούμαι γιατί:

- Η πρόσληψη του προσωπικού αυτού έγινε με αντικειμενικά κριτήρια, αδιάβλητα και αξιοκρατικά.
- Η παραμονή του επικουρικού προσωπικού εξυπηρετεί το Δημόσιο Συμφέρον.
- Η απόλυση του προσωπικού αυτού παραβιάζει το Σύνταγμα και το Ευρωπαϊκό Δίκαιο.
- Εξυπηρετούνται πάγιες και διαρκείς ανάγκες.
- Οι κενές οργανικές θέσεις είναι πολλαπλάσιες από τις θέσεις που καλύπτει αυτό το προσωπικό.
- Το αίτημα παραμονής αυτού του προσωπικού είναι και ηθικό και δίκαιο.

Απαιτούμε οριστική λύση του προβλήματος των συμβασιούχων, η οποία συνεπάγεται αποκατάσταση των πραγματικών εργασιακών σχέσεων, κατάργηση των ελαστικών σχέσεων εργασίας στο Δημόσιο και ιδιαίτερα στον ευαίσθητο χώρο της Δημόσιας Υγείας και εφεξής απαγόρευση οποιασδήποτε παράτασης σύμβασης πέραν του 24μηνου υπό οποιεσδήποτε συνθήκες.

Με εκτίμηση

Το επικουρικό προσωπικό